

(המשך מעמוד 7)

הנה, הם הרגו מישהו, באו למישי פחה שלו ועצרו את המישהו אחר כך גם הרסו לו את הבית. איך אפשר לעשות כזה רבר? אני רוצה לשאול את הישראלים איך הם מסכימים שהממי שלה שלהם תעשה רברים כאלה לפלסטינים? איך הם מסכימים שיעשו לפלסטינים מה שעשו להם בשואה? אנחנו, כמוכן, לא מסכימים עם מה שהיטלר עשה בשואה, כי אנחנו אנרי שיים. אבל למה העם בישראל לא ארי מר לממשלה שאייאפשר להרוס את העם הפלסטיני, למרות כל הטיפול הזה? עובדה שהיטלר ניסה להרוס את היהודים ולא הצליח. או הישראלים חושבים שהם יצליחו להשמיד את העם הפלסטיני?

ידיים

כבולות

הבעיה הזו שייכת לכל הפלסטינים בכל העולם. כאן יושבים רק מיליון וחצי מתוך המישה מיליון פלסטינים בכל העולם, או איך אנחנו פה יכולים לייצג את הרוב שנמצא בחוץ? איך אנחנו יכולים לעצור בעדם מלהביע את דעתם?

ומן הצד השני, איך מישהו בשטחים הכבושים יכול לייצג מישהו, הרי הידיים כבולות והרגליים כבולות ואת העיניים עוצמים לנו וגם לא רוצים שנשמע. כשחושבים שאני לא מתאים או עוצרים אותי, או איך אני יכול להיות צד במשא ומתן?

הרי כשום מקום לא בוחרים את האוייב. איך הישראלים רוצים לבחור את האנשים שאתם הם ינהלו משא ומתן?

אני לא יכול להיות שווה לישי ראלים במשא ומתן כי אני נמצא תחת כיבוש. השילטון הישראלי כל הזמן מצהיר שהוא יקדם את כל אלה שיסכימו לרעיונות שלהם או של ירדן, אבל רוב העם, יותר מ-90% תומכים באשיף, או איך הישראלים לא שומעים לקולו של הרוב?

עם מי הם רוצים לנהל משא ומתן? עם המנהיגים שהם בוחרים? מי בחר את המנהיגים האלה? איך אפשר לנהל משא ומתן אם לא נותנים לנו להביע את דעתנו?

כשתהיה מדינה פלסטינית כל הבעיות יפתרו. לאורך 40 השנים האחרונות נפגענו מהמילחמה יותר משנפגע כל עם אחר בעולם.

הישראלים צריכים להבין שאנחנו לא נגד היהודים. אנחנו לא רוצים לזרוק את היהודים ליס. אנחנו מגינים על עצמנו כדי שלא יורקו אותנו למידיבר ויפזרו אותנו בכל העולם.

שבו המתינו כוחות צה"ל, כשהם צועקים סיסמות נגד הכיבוש ומניפים דגל פלסטיני גדול בראש ההפגנה. הפגנה זו פוזרה יותר מאוחר בגאז מדמיע שנורה מהקרקע ושנזרק מהליקופטר שעבר בשמיים מעל המחנה.

דגל פלסטיני

במחנה הפליטים אל-בורג' שבמרכז הרצועה, נערכה ביום השני בצהריים הפגנה סוערת. כל תושבי המחנה, אלפים במיספר, צעדו כגוש אחד לעבר הכביש הראשי,

הם רוצים שאנחנו נהיה כמו שהיהודים היו בהיסטוריה, בלי תערי דת-זהות, מפורים בכל העולם. כפרק הראשון של החוק הבינלאומי כתוב שכל בני-האדם שווים ושכלולם זכות הגדרה עצמית, או מרוע הישראלים הולכים נגד החוק הבינלאומי? הישראלים לא רוצים שום פיתרון. לכל רבר הם אומרים לא: לא: לא: הם רק רוצים שנסכים לכיבוש, שנסכים שלא תהיה לנו הגדרה עצמית. אבל אולי גם אחרי שנגיד את זה, גם אז הם יגידו לא!

הם רוצים רק להרוג אותנו, לגרש אותנו, לעצור אותנו. עדי כאן דבריו של עורדי-הדין אליקיררה. הוא דיבר בלהט. מבעד לחלון אפי שר היה להבחין מידי פעם בתימרות עשן שנבעו ממרורות-הצמיגים שכרתי בי העיר. בחוץ היה שקט למדי, ורק רעש מכונות-הצבא הפך את השקט הזה.

אליקיררה השתתף גם בהפגנה של עברתי במקומות שונים בגדה-המערב בית. עזה מהווה את מאגר הפועלים הגדול של ישראל. אם לתושבי הגדה קיימת. לפחות בתיאוריה, האופציה הירדנית, לתושבי עזה אין שום אופציה. אם חסיין רומז מידי פעם, בדרך כלל באמצעות פרס, כי הוא יהיה מוכן אולי לקבל בחזרה את אזור הגדה המערבית, אזי לגבי הרצועה המצב שונה — המצרים הבהירו באופן חד משמעי שהם אינם מעוניינים לקבל את עזה. לכן ההצעה כי "אין לנו מה להפסיד" איננה סתם סיסמה פוליטית בעזה, אלא מציאות מרה.

אחרי שיצאנו ממישרדו של עורדי-הדין אליקיררה עשינו סיבוב נוסף סביב בית-החולים ש'פא. 'לפעמים' הסבירו לי מארחי, 'החיילים יושבים במקום אחד ואחרי שאתה חוזר לאותו מקום הם כבר אינם.' אבל החיילים היו שם גם כשחזרנו, גם בלילה, גם למחרת בבוקר.

מכיוון שבעזה אין רדיו מקומי, וגם העיתונים המגיעים לשם הם עיתונים היוצאים לאור בירושלים המיוזמת, מהוות השמועות והרדיועות בעל-פה את מקור-האינפורמציה היחיד לתושבי בים.

כך, למשל, הגיעה אלי שמועה

כי משהו ראה חיילים

השנה הזו זו השנה הראשונה של 20 השנים הבאות.

מטילים את מימיהם לתוך מאגר המים של חא'יונס.

סיפור אחר (נכון כנראה) תיאר כיצד תפסו מפגינים חייל ישראלי ככניסה לבית-החולים שיפא בעזה במהלך הפגנה סוערת, הפשיטו אותו ממרדיו, שרפו את המרדים ושלחו אותו ליחידתו כשרק תחתונים לגופו. את הנשק, אגב, לא לקחו ממנו, אלא השליכו אותו לעבר חבריו ליחידה שעמרו מטרים אחרים מהאירוע.

גם את בעיית המזון החסר, הסבירו לי, פותרים בדרך של עזרה-הדדית. כך, כשהיה עוצר מתמשך במחנה הפליטים ג'באליה לפני שבוע באו 200 נשים מן הכפר הסמוך, הפרו את העוצר והביאו עימן מלאי-מזון שכלל לחם, חלב לתינוקות, ירקות ופירות טריים, וחילקו אותם לתושבים תחת העוצר.

והוץ זה, אמרו לי, 'בכל הבתים יש מלאי-מזון להרבה ימים של שביתה. ובמיקרה הצורך יש עגלות, שעוברות בין הרחובות והסימטות ומוכרות מזון לבתים, כך שלא צריך חנויות פתוחות.'

התחנה הבאה היתה פגישה עם ד"ר זכריה אל-אע'א, יו"ר הסתדרות הרופאים של עזה. הוא נבחר לתפקיד לפני שנה. עד אז היה מנהל-המחלקה הפנימית בבית-החולים בחא'יונס. לפני ארבעה חודשים פוטר אותו הממשל הצבאי מתפקידו.

הוא הואשם שהוא חבר בהסתדרות הרפואית, שנאומיו המיקצועיים היו פוליטיים, שהעז לגנות את מה שאנשי (המשך בעמוד 38)

עורדי-הדין

חאלד אליקיררה, שהסביר כי עברו 20 שנה לכיבוש, וציין בצער כי השנה הזו זו השנה הראשונה של 20 השנים הבאות.

הרופא

ד"ר זכריה אל-אע'א, יו"ר הסתדרות הרופאים בעזה, שהשתתף בהגנת שלום עכשיו בתל-אביב ונקרא למחרת לחקירה.